

מעין אבן לא אחלץ מעול החלציים

יפות ביום

.1

בנות יפות פוסעות כאן ברחובות,
פוסעות לאט. הן לא ממהרות.
השמש משלחת להבות,
וזה יפה להן; הן זוהרות.

הן מטילות בנחת בעולם,
והעולם מסביר להן פנים.
אני מביט בהן בלב נכלם,
ובז להן בבוז מאוננים.

.2

בנים יפים – אני בז גם לכם,
לשערכם המתבדר ברות,
לגוף האלילי, המשתחם,
ללקט הנושאת חיוך מרוח;

בנים תמירים, זחוחים, חסרי בושה,
גברים ברוזים של עז, של אור, של טוב,
שדוהרים כל לילה באשה,
בזמן שבי דוהר סיוט רטב.

.3

אתה הכי בזוי, אדם רפה.
אתה שמתבונן בצעדת
יפות־יפים־גופות־גופים בפה
פעור ומריר כדין, כדת,

כְּשֶׁאָר הַבּוֹדְדִים בְּרַפְסוּוֹתָם,
עֵינֶיהָ בּוֹעֵרוֹת, בּוֹעֵר דָּמָה,
פּוֹלֵט מַלִּים רִיקוֹת שֶׁל מֵיתָם,
אֶתָּה שְׂמַדְבֵּר אֶל עֲצָמָהּ.

יפות בלילה

.1

שְׁלוֹם בְּנוֹת יָפוֹת וְאָרוּרוֹת.
בְּרוּכוֹת אֶתְּךָ, שְׂדוֹת עִם כְּתָם חֵן.
אֲנִי מְזַמֵּן אֶתְּךָ שׁוֹרוֹת-שׁוֹרוֹת
לְפֶשֶׁט צוּרָה וְדַמוֹת מְעַלִּיכֵן –

לְבוֹא אֵלַי, אֶל מְטָתִי לְבוֹא,
לְפַתַּח לִי אֶת שְׁתֵּי דִלְתוֹת הַשַּׁעַר;
אֲשַׁפֵּךְ וְאִז אֲשׁוּב לְמַחְבוּא,
בְּטָרֵם יִנְעֵץ בְּכֵן הַתַּעַר.

.2

הַלֵּילָה כָּבֵד הַזְּקִין, בְּנוֹת יָפוֹת.
אֲנִי עוֹדִי צָעִיר וּמִיָּחָם.
זֹאת הַשְּׁעָה לְבוֹא, חֵיוֹת טוֹרְפוֹת,
אֲפָשֶׁר עוֹד לְהַבְעִיר אֵשׁ בְּפִחָם.

הֲרֵי הַשְּׂמֶשׁ מִמִּילָא תִזְרַח,
וּבְכָל מְקָרָה אֶתְּךָ עֵרוֹת: אֵין טַעַם
לְהַשְּׂאֵר לְבַד בְּלֵב הַפֶּרֶךְ;
בְּלָאוּ הֲכִי אֹרֵב לְכֵן הַתַּעַר.

3.

בְּנוֹת יְפוֹת, אֲנִי רִשְׁמִית נִכְנַע.
לֹא אֶחְלֵץ מֵעַל הַחֲלָצִים.
אוֹלֵי עוֹד יוֹם, עוֹד חֲדָשׁ, עוֹד שָׁנָה;
עַד אֲז הַסּוּד יִטְמֵן בְּמִכְנָסִים.

מָה אַעֲשֶׂה? שְׁבַעְתִּי כָּבֵד מִכִּי –
הוּא לֹא יִשְׁטֹף מִמֶּנִּי אֶת הַצֶּעֶר;
אֶרְקֹד עִם הָאִשָּׁה שְׁבִתוֹכִי,
וְאֶשְׁסֹף אֶת שְׁנֵינוּ עִם הַתַּעַר.

יפות שלי

1.

הַחֶק אָסַר עָלַי לְחַקֵּר אֶת עֲנַג
הַמִּפְשָׁעָה שְׁלָהּ. מוֹדָה, פִּשְׁעֵתִי.
שׁוֹפֵט יִכּוֹל לְחַרֵץ: הֲרִי זֶה אֲנִס! –
נֹו, שִׁיחֲרֵץ. גּוֹפִי חֲרֵץ: נוֹשַׁעֲתִי.

וְהַחֲרִיץ הַפְּנִים אוֹתִי בְקִשִּׁי,
אֶבֶל בְּסוֹף הַפְּנִים, הַפְּנִים הַיָּטֵב,
כְּשֶׁדָם טָרִי עֵטַר לִי נִשְׁק־אִשָּׁר;
עִכְשָׁו לְאַחֲרִים הוּא מֵתֵרֵטֵב.

2.

הִיא בָּאָה בְּדִיוֹק כְּשֶׁכָּבֵד הַחֲלָטָתִי
לְהִתְאַבֵּד, בְּיוֹם הַלְדָתִי,
מִקֵּץ עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנוֹת מוֹתִי,
מֵאֲז הַיּוֹם שֶׁבִטְעוֹת נִפְלְטָתִי.

הִיא בָּאָה וְהִפִּיחָה בִּי חַיִּים,
כְּאֵלוּ הִיא נִפְחָה בְּלוֹן לְכַבּוֹד
יוֹם הַהֲלָדָת; הוּא תִפַּח מְאֹד,
וְאֲז הוּא הִתְפּוֹצֵץ לִי לְקַרְעִים.

היא לא נתנה לי לנשק אותה,
 אבל נתנה בחשק כל איבר:
 שדים וגם כוס וגם צואר;
 הכל חוץ מנשיקה אחת פשוטה.

ינקתי את השד, את הערוה
 לקקתי בה כל וריד, כל גיד רחום,
 אבל שפתייה – הן מחוץ לתחום;
 אסור היה לקרא לה: אהובה.